Y. Ergündoğan tarafından bağışlanmıştır
TÜSTAV

BAĞIMSIZ TÜRKİYE

Sayı: 41 / 350 Krş. / Siyasi Gazete / 2.1.1970

SOLUN BÖLÜNMÜŞLÜĞÜ:

SAPMALAR

Her Mücadele Biçimine Yatkın Kadrolar Yetiştirelim

TÜSTAV

Devrimci işçi hareketi içinde bilimsel sosyalist çizgiden sapmalar ve bunların doğurduğu görüş ayrılıkları ve bölünmeler yeni bir şey değil. Yüzyılımızın başlarında işçi hareketi içinde «sağ» ve «sol» sapma niteliğindeki fikirlerin yer yer etkinlik kazanması sonucu uygulanacak taktikler konusunda önemli görüş ayrılıkları ortaya çıkmıştı. Avrupa ve Amerika'nın yığınsal işçi hareketi içinde belli başlı üç akım mücadele halindeydi. Bu üç akım şunlardı:

Tarihsel koşullara göre mücadele taktiğini saptayan, burjuva demokrasisinin olanaklarından devrimci amaçlarla yararlanmasını bilen ama Marksizmin devrimci özünden taviz vermeyen Marksist akım; hareketin kaderini tümüyle burjuva parlementerizmine bağlayıp, Marksizmin devrimci özünü, temel tezlerini reddeden oportünist, revizyonist akım (sağ sapma); ve burjuvazinin sertlik politikasına tepki olarak, burjuva parlamentarizminin olanaklarından yararlanmayı devrimciliğe aykırı bir tutum sayan, hep o «Büyük günü», Devrim gününü bekleyen, ama o günü hazırlamak için bugün yapılacak sorumlu görevleri küçümseyen ve bireysel teröre eğilim gösteren anarko - sendikalist akım, (sol sapma).

Başta V. I. Lenin olmak üzere Marksistler hem sağ, hem sol sapmaya karşı mücadele ettiler.

(Devamı 3. sayfada)

BAĞIMSIZ TÜRKİYE

SİYASİ GAZETE

Sahibi:
M. Lütfi KIYICI

Yazı İşleri Müdürü:
Mehmet ÖZGEN

Yönetim Yeri:
Ticarethane Sokak, No: 12/7 - A
Cağaloğlu - İstanbul

Dizgi - Baskı:
OSMANLI Matbaası
Himaye-i Etfal Sok. No: 6/12
Cağaloğlu - İstanbul

Abone Şartları:
Yurt İçi: Yıllık 120 Lira, 6 aylık 60 Lira
Yurt dışı: İki katıdır.

Son Baskı Tarihi:
31.1.1978

İÇİNDEKİLER

Solun Bölünmüşlüğü - Sapmalar 1
«Üç Dünya Teorisi» Üzerine - 3
İFLAS HALİNDE BİR TEZ 7
MSP'nin Kapatılmaya Kalkışılması Yanlıştır 10
ÖZELEŞTİRİ
Zafere Götüren Yol
PAPAĞANLIKTAN GEÇMEZ! 11
Ecevit İktidarı ve Emperyalist Baskılar 16

GRUPÇULUK

Rizede öğretmenlik yapan Bilgin Girgin arkadaş faşistler tarafından pusu kurulup vuruluyor. Rizeden törenle memleketi olan Nazilliye gönderiliyor.

Nazilli TÖB - DER çeşitli kuruluşlarla beraber ölen Devrimci öğretmen Bilgin Girgin için bir cenaze töreni düzenliyor. Yürüyüş 15 ocak pazar günü yapılacak. 14 ocak akşamı devrimci kuruluşlar arasında meydana gelecek kavga ve benzeri olayları önlemek için ortak kararlar almaya davet ediliyor. Yapılan toplantıda TÖB-DER DEV-GENÇ HALKIN YOLU TSİP V. P Tanıdığım kadarıyla bunlar var.

Alınan karar şu. TÖB-DER korteji altında hep beraber birlik olarak yürünecek. Ama bu karar sonradan değiştiriliyor: Ortak sloganlar atılacak.

Fakat 15 ocak günü yürüyüş başladığında hiç de böyle bir durum yok. Bazı guruplar kendi pankartlarını getiriyorlar. Bilhassa DEV - GENÇ ve HALKIN YOLU bu guruplar mitingde gurupcu anlayışlarını koyabilmek için İzmirden de adamlarını getirmişler.

Alınan kararlara uyulmuyor. Her gurup kendi sloganlarını atarak, öldürülen bir arkadaşın cenazesinde son görevini yapmak için gelenler bu görevi bir yana iterek. Birleşmeye değil gurupçuluk zinniyetini geliştirmeye çalışıyorlar. Sayısal olarak DEV - GENÇ ve HALKIN YOLU çoğunluktaydı. Nazilli TÖB - DER'de genellikle sosyal - demokrat veya ben suya sabuna dokunmayayım adını devrimci olsun yeter diyen kişilerden meydana geldiği için de, sayısal olarak azdı. Biz birkaç arkadaş BAĞIMSIZ TÜRKİYE okuyucusu olarak TÖB - DER arasında yer aldık. VP li arkadaşlar da TÖB - DER arasındaydı. Her gurup kendi sloganı attığı için hiç bir şey anlaşılmıyor. Hatta ön taraftan biz «Faşizme karşı omuz omuza» sloganı atarken diğer partili arkadaşlar TÖB - DER liler destekliyor. Bu slogana DEV-GENÇ katılsa da genellikle kendi sloganlarına ağırlık vererek diğer sloganları bastırmak istediler. TÖB - DER li arkadaşlar sonradan genellikle susmayı tercih ettiler. Hatta bir cenaze töreninde okadar gerekli olmayan SENDİKA HAKKIMIZ SÖKE SÖKE ALIRIZ sloganı da atıldı. HALKIN YOLU'nun da, «NE AMERİKA NE RUSYA» pankartıda elinde ve dilinde idi. Yürüyüşte çevremizdeki kişiler yürüyüşe bile katıldıklarına pişman olmuş bir durumda idiler. Bu gurupların gurupcu zihniyetleri yüzünden.

Mezarlık Nazilli dışında idi. Evler bitti, biz devrimciler yapa yalnız yürüyoruz. Yani sesimizi duyuracağımız kimse yok. Dev - GENÇ hala bağırıyor oligarşi falan filan diye, ve DEV - GENÇ'in böyle yapmasının sebebi diyer grupların içindeki sempatizanların gözünü boyayıp Türkiyedeki en güçlü ve gelişen fikri doğru gurupmuş gibi görünmektir.

Bence bu yürüyüşten, yani böyle yürüyüşten Faşistler bile memnun oldular. Çünkü devrimcilerin, bir boy gösterisinden ziyade ölen arkadaşa saygısızlıktı bu davranışlar. Bir düğün alayı oldu. Her ağızdan bir ses vardı. Bu tavırlar kitleleri devrim saflarına çekmekten ziyade devrim saflarından uzaklaştırmaya yarar.

Bizler orada devrimciler olarak faşizmi lanet edici birlige uygun, sıloganlar atarak gerçek kişiliğimiz ve siyasetimizi ıspatlarız. Böyle anarşiçe tavırları değil.

YAŞASIN TAM BAĞIMSIZ VE GERÇEKTEN DEMOKRATİK TÜRKİYE İÇİN verdiğimiz devrimci **MÜCADELEMİZ**

Bir grup Bağımsız Türkiye okuyucusu

BAĞIMSIZ TÜRKİYE

BAŞYAZI

Solun Bölünmüşlüğü-Sapmalar

(Baştarafı 1. sayfada)

Lenin 1910'da yazdığı «Avrupa İşçi Hareketi İçinde Ayrılıklar» adlı yazısında işçi sınıfı hareketi içinde ayrı ayrı taktiklerin savunulması sonucu ortaya çıkan bölünmenin nedenlerini kısaca açıklıyor. Şöyle diyor:

«(Sapmalar) rastlantı, bireylerin yada grupların hataları olarak, hatta ulusal özellikler ve geleneklerin etkisi olarak açıklanamaz. Ekonomik sistemde ve tüm kapitalist ülkelerin gelişme karekterinde durmadan bu sapmaları doğuran derin nedenler olması gerek (...)

«Taktik konusunda zaman zaman görüş ayrılıklarının ortaya çıkmasına neden olan en derin etkenlerden biri *işçi sınıfı hareketinin kendisinin büyümesidir*. Eğer bu hareket, hayallerden oluşan bir ideal ölçütü ile değil de, alelâde insanların pratik hareketi olarak değerlendirilse, gittikçe daha çok sayıda yeni «kur'aların» katılmasının, yeni emekçi kesimlerinin işçi sınıfı saflarına çekilişinin, eski hataların tekrarlanması ile, köhne görüşlere ve yöntemlere vb. geçici olarak dönüşlerle teorik ve taktik duraksama ve sallantıları birliğinde getirmesi kaçınılmaz bir şeydi.» (abc), (Bak: Toplu Eserleri, İngilizce baskı, cilt 16, s. 347-52).

Türkiye solunun bölünmüşlüğü sorunu ele alındığında Lenin'in bu sözleri göz önünde tutulmalıdır. Elbette ki bu bölünmüşlük de bir raslantı değildir. Bu, örgüt ve grupların başındakilerin kişisel hatası olarak da açıklanamaz.

Burada, Lenin, hızlı bir kapitalist gelişme sonucu, işçi sınıfı saflarına yeni emekçi kesimlerin katılması ile, işçi sınıfı davasını gütme iddiasında olan bazı kişi yada çevrelerin marksizmden (işçi sınıfı ideolojisinden) sapma niteliğinde görüşler ileri sürebileceklerine işaret ediyor.

Türkiye'de son çeyrek yüzyıl içinde bağımlı kapitalizm hızla gelişti. Bu dönemde işçi sayısında artış da çok hızlı idi. Yani hiç değilse bu bakımdan Türkiye'de yukarıdaki alıntıda işaret edilen «işçi sınıfı hareketinin kendisinin büyümesi» etkeni mevcuttur. Ve bu etken teorik ve taktik görüş ayrılıklarının bir nedeni olabilmektedir.

Lenin söz konusu yazısında Hollandalı Marksist Anton Pannekoek'in ayni sorunu inceliyen bir broşürünü ele alıyor, ve broşürde ileri sürülen görüşlere katılarak bunları özetliyor. Lenin de Pannekoek de işçi sınıfı hareketinin «hayallerden oluşan bir ideal ölçütüyle» değerlendirilmemesi gerektiğine işaret ediyorlar. Onlara göre bu hareket, «alelâde insanların pratik hareketidir.»

Bu nokta üzerinde biraz duralım: Bizde yakın geçmişte, bir ara işçi sınıfının devrimde belirleyici rolünü, küçümseme eğilimi, küçük burjuva radikalizminin etkisindeki «sol» çevrelerde yaygındı. Bugün radikaller bile işçi sınıfının bu tarihsel rolünü inkâr edemiyorlar. Ancak bu kez de öteki kutba kayış var. Bugün Türkiye'de «Ovvrièrisme» denen eğilim yaygındır. İşçi sınıfının «kendi kendisine sınıf» iken sınıf mücadeleleri içinde bilinçlenerek «kendisi için sınıf» durumuna yükselmesi, koşullara göre, uzun yada kısa bir süreç içinde yer alıyor. Bu sürecin hangi aşamasında olduğumuzu hesaba katmadan işçi yığınlarına tümüyle bilinçli proleter niteliğini yakıştırmak bizi çok yanlış sonuçlara götürür. İşçi sınıfının tarihsel görevi devrime önderlik etmek ve sömürüsüz sosyalist toplumu gerçekleştirmektir. Bu kesin. Ama bunu söylemek başka şeydir, işçi sınıfı kitlesi hangi bilinçlenme aşamasında olursa olsun, «en iyisini o bilir» demek ve sosyalizm davasını işçi sınıfının kendiliğinden gelme hareketlerinin kuyruğuna takmak başka şeydir.

1960'lara kadar Türkiye'de işçilerin büyük çoğunluğu sömürücüleri tarafından şartlandırılabiliyordu. Bu çoğunluk seçimlerde emperyalizmin işbirlikçisi burjuvazisinin parlementer alanda baş temsilcisi durumunda olan DP'ye ve sonra AP'ye oy veriyordu. Besbelli ki o dönemde «en iyisini» bu işçiler bilmiyordu. Bu dönemde Türkiye işçi sınıfı çok önemli deneyimlerden geçti ve sonunda daha ileri bir bilinç düzeyine ulaştı. Ama bugün de işçi sınıfı büyük çoğunluğuyla burjuva hukuk devleti kurallarına uymayı vaadeden, ve dönüşmeci bir programla ortaya çıkan bir başka burjuva partisine, CHP'ye oyunu veriyor. Besbelli ki bugün de «en iyisini işçi bilir» denemez.

Ama gün gelecek en iyisini o bilecektir. O gün bilinçlenmiş işçi sınıfının kendi siyasal örgütüyle Türkiye'nin tarihsel yazgısını belirlediği dönem olacaktır.

Gelişen bağımlı kapitalizm koşullarında sayıca çoğalan işçi sınıfının bilinç bakımından türdeş bir bütün oluşturamıyacağı açık. Yani köyden gelip proleterleşen ve hala büyük ölçüde köylülük bilincini koruyan, aklı fikri birkaç kuruş biriktirip köyde ipotek altındaki tarlasını kurtarmakta olan bir işçi ile, bildiği biricik dünya fabrika ve işçi semti olan, kendisi için proleterlik dışında bir hayat düşünmeyen, grevlerden, direnişlerden geçmiş bir işçinin bilinç düzeyi elbette ki bir olamaz. Bu durumda türdeş olmayan işçi kitlesinin ayrı ayrı kesimlerinin bilinç düzeyini yansıtan eğilim ve akımların işçi sınıfı adına ileri sürülmesi doğaldır. Böyle koşullarda en bilinçli işçi kesiminin bilimsel sosyalist çizgiyi izlemesine karşılık, henüz blinçlenmemiş kesimlerin bu çizgiye ters düşen eğilimler göstermesi olağandır. Bugün Türkiye'de işçilerin büyük bir kesiminin hala «Karaoğlan»dan medet ummasının, yani dönüşümcü bir platform ile ortaya çıkmakla birlikte özünde kurulu sömürü düzeninin savunucusu olan bir CHP'ye umut bağlamasının, hatta işçilerin bir kesiminin örneğin MSP gibi tutucu bir partinin etkisinde olmasının açıklaması buradadır. İşçi sınıfının sosyalist eğilim gösteren kesiminde de henüz bilimsel sosyalist çizginin değil, Türkiye solunda bazı sağ fraksiyonların çizgisinin, bir süre için geçer akçe olması da bu yüzdendir.

∴

İşçi sınıfı adına konuşanların ayrı ayrı teorik ve taktik görüşleri savunmalarının bir başka nedenide bu ayrı görüşlerin egemen sınıfların sömürü düzenini sürdürmek için başvurduğu değişik taktiklere tepkiden doğmuş olmalarıdır.

Lenin aynı yazıda şöyle diyor: «(...) İşçi hareketi içinde yer alanlar arasında *görüş ayrılıklarının* son derece önemli bir *nedeni* de, genel olarak egemen sınıfların, özel olarak da *burjuvazinin taktik değiştirmesidir*. Eğer burjuvazinin taktikleri hep aynı biçim, hiç değilse aynı çeşitten olsaydı, işçi sınıfı bunlara aynı biçimde yada aynı çeşitten taktiklerle karşılık vermeyi çabucak öğrenirdi. Ama gerçekte her ülkede burjuvazi kaçınılmaz olarak *iki yönetim sistemi*, çıkarları uğruna mücadele etmek ve egemenliğini sürdürmek için *iki mücadele yöntemi* uygular; ve bu iki yöntem zaman zaman birbirini izlediği gibi, bazen de çeşitli bileşimler halinde içiçedir. Bunlardan birincisi *zor yöntemidir*, işçi hareketine her türlü tavizi reddeden yöntem, tüm eski çağ dışı kurumları desteklemeye yöntemi, reformları kesinlikle reddetme yöntemi, (...) öteki ise «*Liberalizm» yöntemidir*, siyasal hakların savunulması, reformlar, tavizler vb. doğrultusunda ileri adımlar atma yöntemi.

«Burjuvazi bir yöntemden ötekine geçerken, bunu bireylerin kötü niyetlerinden ötürü değil, raslantı olarak değil ama *kendi durumunun esasta çelişkili niteliğinden ötürü yapar*. Normal kapitalist toplum sağlamca yerleşmiş bir temsili sistem olmadan, daha yüksek «kültürel» istemleri ileri sürmesi kaçınılmaz olan halk için belli siyasal halklar olmadan başarılı bir gelişme gösteremez. Yüksek tekniği, karmaşıklığı ile, esnekliği, hareketliliği vb. ile belirli asgari kültür istemlerini yaratan bizzat kapitalist üretim tarzının koşullarıdır. Bunun sonucu olarak burjuvazinin taktiklerinde değişiklikler, zor sisteminden görünüşte tavizler sistemine geçişler, son yarım yüzyıl boyunca bütün Avrupa ülkeleri tarihinin özelliği olmuştur. (...)

«Bu yöntem (zor yöntemi) Almanya'da geçerli olduğu zaman burjuva hükümet edişinin bu özel sistemine *tek yanlı yankı olarak Alarko Sendikalizm*, yada, o zamanlar işçi hareketinde dendiği gibi anarşizm gelişti. 1890'da «tavizlere» geçildiğinde, her zaman olduğu giib bu değişmenin işçi hareketi için daha da tehlikeli olduğu görüldü, ve bunlar işçi sınıfı hareketi içinde aynı biçimde tek yanlı olan burjuva (reformizmi) oportünizm yankısını doğurdu.» (a.b.ç.)

«(...) Burjuva taktiklerinin çizdiği zikzaklar işçi sınıfı hareketi içinde revizyonizmin daha etkin bir hale gelmesin isağlar ve işçi sınıfı içinde sık sık görüş ayrılıklarını kopma noktasına vardırır.» (a.g.e.)

Türkiye'de işbirlikçi burjuvazinin zaman zaman niçin taktik değiştirdiğinin bir açıklamasını Lenin'in yukardaki satırlarında bulabiliriz. Elbetteki başka nedenler de vardır: emekçi halkımızın demokratik mücadelesinin egemen güçleri gerilemeye zorlaması gibi; dünya ölçüsünde devrimci güçlerin ağır basması sonucu emperyalizm ve işbirlikçilerinin bazı tavizler verme zorunda bırakılmaları gibi...

∴

İşbirlikçi burjuvazinin, aniden taktik değiştirmesinin kendisi için bir bakıma daha elverişli koşullar yarattığını 12 mart döneminde gördük. 1960'larda proleter devrimci hareketin mücadele

taktiği kurulu anti-demokratik düzenin sınırlarını göğüsleyerek demokratik özgürlükler ortamını geniişletmeyi içeriyordu. Bu demokrasi mücadelesinde başvurulan yöntemler yasaldı. 1961 anayasasında yazılı demokratik hak ve özgürlükleri son katresine kadar kullanarak, sosyalizm doğrultusunda etkin bir bağımsızlık ve demokrasi mücadelesi yürüttük. Egemen güçler bir süre kendi düzen yasalarına uyar göründüler. Tüm engellemelere karşın hareketimiz genişliyor, belirleyici rol oynayacak güce ulaşıyordu. Emperyalizm (özellikle ABD emperyalizmi) ve işbirlikçileri açısından bu gidiş kötü gidişti.

Bu dönemin sonlarında, özellikle Haziran 1970 Büyük İşçi Direnişi'nden sonra, egemen çevreler yöntem değiştirmeyi kararlaştırdılar. Burjuva hukuk devleti kurallarının gereği olan bazı hak ve özgürlükleri, bunlar Türkiye'de çok sınırlı da olsa, boğacaklar ve sert yöntemlere baş vuracaklar, açık faşist terörü uygulayacaklardı. Emirlerindeki açık gizli vurucu güçleri harekete geçirmekle işe başladılar. Siyasal cinayetler birbirini izledi. Kendilerini yeteri kadar güçlü hissettikleri zaman 12 Mart faşist darbesini yaptılar. Egemen güçlerin bu yöntem değiştirmesi karşısında sosyalist hareket anında zorunlu yeni mücadele taktiklerini benimseyemedi ve 12 Mart bizim için bir yenilgi oldu. Bugün bile etkileri sürmekte olan bir yenilgi..

Bu bakımdan Lenin'in burjuvazinin belli biçim yada çeşitten taktiklerine proleteryanın aynı biçim yada çeşit taktiklerle karşılık vermeyi çabucak öğrenebileceği için egemen güçlerin sömürü düzenini daha iyi savunmak amacıyla taktik değiştirdiği yolundaki sözlerini Türkiye'nin yakın tarihi doğrulamaktadır.

12 Mart açık faşizminden sonra 1973 Ekim seçimlerine gidiş egemen güçlerin yeni bir taktik değişikliğinin belirtisidir. Bunun sonucu olarak sosyalst hareketimiz içinde oportünist akımlar için elverişli koşulların yaratıldığı açıktır. TİP'in 12 Mart arifesinde can çekişme durumundayken bir ölçüde kendisini toparlıyabilmesi olsun, «12 Mart sosyalizmi» diye adlandırılan TSİP'nin temsil ettiiğ oportünist politikanın yeni bir sağ fraksiyon olarak ortaya çıkışı olsun, 1960'larda Türkiye'de mevcut olmayan «Toplumsal İlerlemeci» denen sağ çizginin CHP kuyruğunda bir ölçüde varlık gösterebilmesi olsun, hep 12 Mart yenilgisi sonucu meydana gelen yılgınlığın ve heme nardından işbirlikçi burjuvazinin yumuşak yüzünü göstermesinin yankılarıdır.

Aynı biçimde, Türkiye solunun egemen güçlerin zorbalık yöntemlerine, durumu gereği, daha çok hedef olan kesimi de, öteki kutba kaymış ve sınırlı burjuva demokratik hak ve özgürlüklerin sağladığı olanaklara sırt çevirerek, devrimi gerçekleştirecek olan güçlerin hazırlanması gibi sabır ve azim isteyen çok kez nankör bugünün çalışmalarını savsaklıyarak bireysel teröre eğilim göstermiştir. Bu ikinci kesimin sözcüleri çizgilerini savunurken «Faşizmin kurşunlarına en çok biz hedef olduğumuza göre, en çok biz şehit verdiğimize göre, sınıf düşmanı bizi en büyük tehlike sayıyor. Demek ki doğru olan çizgi bizimkidir.» Anlamında savlar ileri sürüyorlar.

Bunun kesinlikle doğru olduğu söylenemez. Elbetteki sınıf düşmanı «Bana dokunmayan yılan bin yıl yaşasın» diyecek ve saldırılarını en aktif olan kesim üzerinde yoğunlaştıracaktır. Birlik saldırıya geçtiğinde siperde sinip bekliyenin, düşmana saldırana kıyasla, ölme şansı elbetteki daha azdır. Bundan, koşullar ne olursa olsun, doğru taktiğin her zaman saldırı olduğu sonucu çıkarılmamalıdır. İyi savaşan bir ordu, koşullar gerektirdiği zaman yiğitçe saldırıya geçmeyi bildiği gibi, zamanında tam siper yapmayı, oradan mevzilere atlamayı ve zorunlu olduğunda, en az kayıp vererek ricat etmeyi bilen ordudur. Onun için savaşta en çok kayıpları veren ordunun en etkin savaşı verdiği savı yanlıştır. Bu, askerlikte böyle olduğu gibi, devrimci mücadelede de böyledir. Çarlık Rusyasında, sol Es-Er'lerin, yani marksizmi reddeden ve anarşist görüşleri benimseyen sosyalisy-devrimci köylü partisinin, bolşeviklerden çok daha fazla çarlığın baskı kuvvetlerine hedef olduğu dönemler olmuştur. Besbelli ki bunun böyle oluşu, onların çizgisinin Lenin'in çizgisinden daha doğru olduğunun kanıtı sayılamaz. Bulgaristan'da 1923'de Tsankov'un kanlı karşı-devriminde Stambuliski'nin Çiftçi Partisi, Dimitrov'ların marksist İşçi Partisi'nden daha çok kayıplar verdi. Ama bu yüzden Stambuliski çizgisinin Dmitrov'unkinden daha doğru olduğu iddia edilemez.

Lenin, 1913'de kaleme aldığı «August Bebel» adlı yazısında Marksist partilerin parlamenter taktiklerini «Düşmana bir karış toprak bile terketmeyen, işçilerin yararına ufacık bir kazanımı sağlamak için en küçük fırsatları bile kaçırmayan ama aynı zamanda ilke sorunlarında amansız dvranmayı bilen ve nihai amacı asla gözden kaçırmayan bir taktik» olduğunu vurgular. (V. I. Lenin, Toplu Eserleri, İngilizce baskı, cilt 19, s.

298).

Yineliyelim: Egemen güçlerin reformist yüzüne kanıp sağ oportünizme düşmek, bilimsel sosyalist çizgiden sapmadır. Nasıl ki egemen güçlerin zorbalık yöntemlerine tepk iolarak anarşizmin bireyci yöntemlerine eğilim göstermek de işçi sınıfı davasına en az ilki kadar zararlı bir sapma ise.

Proleter devrimci tutum odur ki, egemen güçlerin hem sert hem yumuşak yöntemlerine karşı hazırlığını yapacaksın ve her duruma göre doğru crücadele taktikleri uygulamayı bileceksin; işçi sınıfı yararına «ufacık bir kazanımı» sağlamak için «en küçük fırsatları» bile kaçırmadan. Bunun için her mücadele biçimine yatkın kadrolar oluşturmakla yükümlüyüz.

∴

Peki, sapma içinde olanlara karşı tutumumuz ne olacak? Bunları işçi sınıfı davası hainleri mi sayacağız? Hayır. Sapma başka şeydir, davaya bile bile ihanet başka şey. Bir kez, yönetimi sapma içinde olan grupların tabanı, şu anda büyük çoğunluğuyla, *şartlanmış* durumlarına karşın, Türkiye solunun bir parçasını oluşturur. Bu grupların yöneticilerine gelince. Bunlara karşı tutumumuz da bilimsel sosyalizmin emrettiği tutum olmalıdır. Benzer tarihsel koşullarda ustalar nasıl davranmış ona bakalım:

Lenin'in ünlü «sapma» tanımlaması şöyle: «Sapma henüz tam anlamıyla şekillenmiş bir akım değildir. Sapma düzeltilebilen bir şeydir. Bazı kimseler doğru yoldan başka yöne sapmışlar ya da sapmaya başlamışlardır, ama bunlar hala doğru yola sokulabilir. Rusça *sapma* sözcüğünün anlamı bence budur. Bu sözcük henüz kesin birşey olmadığını ve durumun düzeltilebileceğini vurguluyor, bir uyarıda bulunma ve sorunu bütün yönleriyle ilke açısından ele alma isteğini vurguluyor.» (V. I. Lenin, Toplu Eserleri, cilt 32, s. 249)

Lenin bu tanımlamasını 1921'de Bolşevik Partisinin Onuncu Kongresi'nde Parti içinde anarko - sendikalist sapmayı eleştirirken yapıyor.' Türkiye'de bugün, sol böylesine bölünmüşken, ve temel ilkeler altında birlik sorunu birinci sorun iken, bu konuda Lenin'den daha bağnaz davranmak gülünç olur. Yapılacak şey, Lenin'in önerdiği gibi, sorunu bütün ayrıntılarıyla, ilke açısından ele almak, sapma niteliğindeki görüşleri çürütmek, bu görüşlere saplanmış olanları bilimsel sosyalist çizgide mücadeleye kazanmaktır.

Filistin Halkıyla Dayanışma Görevdir!

14 Ocakta Spor ve Sergi Sarayı'nda Filistin Halkıyla Dayanışma Gecesi yapıldı. Geceye ünlü sanatçılar katıldılar. Çeşitli kuruluşlar mesajlarında Filistin halkıyla dayanışmanın Türkiye yurtseverliğinin gereği olduğunu vurguladılar. TEP Genel Başkanı Mihri Belli'nin mesajı aşağıdadır:

«Vatan toplaklarını siyonist işgalinden kurtarmak ve Bağımsız, Demokratik Filistin Devletini kurmak için emperyalizme karşı, özellikle Amerikan emperyalizmine karşı, siyonizme karşı, Arap gericiliğine karşı savaşan Filistin halkı ile dayanışma bizim için yurtseverlik görevidir. Çünki Filistin halkının FKÖ önderliğinde vermekte olduğu bu savaş tüm halkların dünya ölçüsünde kurtuluş uğruna, emperyalist sömürüye karşı vermekte olduğu mücadelenin ayrılmaz bir parçasıdır.

«Türkiye devrimi ile Filistin devrimi arasında bir kader birliği var. Düşman birdir, dostta bir. Filistin devriminin zaferleri bizimde zaferimizdir. Bizim başarılarımız onlarında başarısıdır.

«Tüm ihanetlere karşın, Filistin devrimini kan içinde boğma girişimlerine karşın, bu devrim tam oniki yıldır dimdik ayakta duruyor.

«Bu oniki yıl çağımızda dünya devriminin bir parçasını oluşturan ulusal kurtuluş hareketlerinin yenilmezliğini kanıtladı. Oniki yıllık mücadele, aynı zamanda emperyalizm ile kader birliğinde olan siyonizmin kana susamışlığını, Arap gericiliğinin ihanetini bütün çıplaklığı ile açığa çıkardı.

«Enver Sedat'ın son İsrail gezisinde Menahem Begin'in Arap kanına bulanmış elin ısıkması, bu ihanetin doruğuna varışını simgeler. Ancak emperyalizmin ve ajanlarının tüm çabaları, tüm ihanetler, katliamlar Filistin devriminin zaferini engelleyemiyecektir. Bağımsız ve Demokratik Filistin Devleti FKÖ önderliğinda mutlaka gerçek olacaktır.»

TEP Genel Başkanı
MİHRİ BELLİ

İflas Halinde Bir Tez

Evet, soruna bir de «Üçüncü Dünya» halkları değil de, «Üçüncü Dünya» Devletleri açısından yaklaşalım. Bakalım, «emperyalizmin ve 'sosyal-emperyalizmin' sömürü, baskı veya tehdidi altında bulunmak» bu ülkeleri ne denli birleştiren bir ortak özelliktir.

Örneğin, Çin Halk Cumhuriyeti devleti emperyalist sömürü ve baskı (boyunduruk) altında değildir. Ve zaten böyle olduğu için Çin halkının sömürü ve boyunduruk altında olabileceği düşünülemez. Burada ancak bir tehdit söz konusu olabilir. Aslında halkların emperyalist sömürü ve boyunduruktan (baskıdan) uzak olmasını veya olmamasını devletlerin bağımsız ya da bağımlı olmalarından ayrı imiş gibi ele almak yanlıştır. Bu iki durumun bir bütünün birbirini tamamlayan iki ayrı görüntüsü olduğunu kavramak için marksist olmaya bile gerek yok. Gel gör ki, «Üç Dünya Teorisi» dünya devriminin temel gücü olarak «Üçüncü Dünya» yı (müttefik olarak «İkinci Dünya»yı da) devletler (ya da ülkeler) ve halkları olarak ortaya koyuyor. Onun için biz konuya önce bu ülkeler halkları sonra da devletleri açısından bakmak zorunda kalıyoruz.

Bu gerekli açıklamayı yaptıktan sonra kaldığımız yerden sürdürelim.

«Üçüncü Dünya» içinde yeraldıkları öne sürülen sosyalist ülkelerin devlet açısından emperyalizm karşısındaki durumlarına bir örnek olarak Çin Halk Cumhuriyetinin durumuna işaret ettik. Karşımızda, emperyalist zinciri kırmış ve emperyalist dünya sisteminden çıkmış, yani bu sistem içinde sömürülen ülke durumuna son vermiş, gerçekten bağımsız bir ülke var. Bir de aynı dünya içinde gösterilen sömürülen ülke gerçeğine eğilelim. Bakalım durum aynı mı? Hiç değilse ikisi arasında bir benzerlik var mı?

Bu ülkeler sömürülüyor. Kuşkusuz, burada sözkonusu olan dış sömürüdür. Yani bu ülkeler emperyalist devletlerin sömürüsüne uğruyor, uğratılıyor. Bu ülkelerin yeraltı yerüstü zenginlikleri talan ediliyor. Yalnızca bu kadar değil; aynı ülkelerin işçi sınıfları da emperyalistler tarafından sömürülüyor. Yani bu işçi sınıflarının yarattığı artı-değer yalnızca kendi işbirlikçi burjuvazilerinin değil, emperyalist tekellerin de kasalarına gidiyor; hatta aslan payı emperyalistlerin oluyor.

Sömürülen ülkelerin her birinin egemen sömürücü sınıfları var. Bu ülkelerin kendi egemen sınıflarının emrinde devlet aygıtları var. Sömürü ve baskı devlet aygıtları eliyle sürdürülüyor. Hangi sömürü? Yalnızca kendi egemen sınıflarının sömürüsü değil, emperyalist sömürü (ve baskı). Bu ne demektir? Bu, sömürülen ülkelerdeki devlet aygıtları aynı zamanda emperyalist sömürünün de sürdürülmesini sağlıyor demektir.

«Üç Dünya Teorisi» savunucuları bu ülkelerin emperyalizme ekonomik bakımdan bağımlı olduklarını kabul ediyorlar. Bu elbette doğru. Aynı zamanda bu ülkeler halklarının emperyalist baskı, bir başka deyişle boyunduruk altında olduğunu da kabulleniyorlar. Bu da doğru. Fakat tüm bunlar, sömürülen ülkelerin siyasal bakımdan bağımsız devletler oldukları iddiasıyla çelişen gerçeklerdir. Besbelli ki, bir ülkenin hem siyasi bakımdan bağımsız olması, hem emperyalist tahakküm altında ve ekonomik bakımdan emperyalizme bağımlı yani onun tarafından sömürülüyor olması tutarlı bir tez değildir. Burada Pekincilerin siyasi bağımsızlık dedikleri şey aslında siyasi bağımlılığın bir başka çeşididir. Emperyalizmin bu dönemine çağına özgü olan, emperyalizmin ürünü olan bir siyasal bağımlılık biçimidir. Bu konuda Lenin şunları söylüyor:

«Kapitalist emperyalizm çağının sömürge politikasından sözederken şu noktaya özellikle işaret etmek yerinde olacaktır ki, mali sermaye büyük kuvvetlerin dünyanın ekonomik ve politik yönden paylaşılması olarak özetleyebileceğimiz dış politikası çeşitli devletler için geçici bağımlılık biçimleri yaratmaktadır. Bu çağın özellikleri, başlıca ülkelerin sömürge sahibi ve sömürge olarak iki ana grup halinde toplanma-

sı değildir. Bağımlı ülkelerin başka biçimleri de vardır; görünüşte politik bağımsızlıklarına sahipmiş gibi olan ama gerçekte, mali ve diplomatik bir bağımlılığın ağı içine düşmüş ülkelerdir bunlar...» (Emperyalizm Sol Yayınları, 1974, s. 106)

«Üç Dünya Teorisi»nin Lenin'in aktardığımız bu görüşüyle çeliştiği açık. «Üç Dünya Teorisi» sömürülen ülkelerin politik bakımdan bağımsız ülkeler olduğunu savunarak ve bunun yanında ekonomik bağımlılığı kabullenerek, dünyanın paylaşılması gerçeğini yalnızca ekonomik paylaşma düzeyine indiriyor. Oysa Lenin «ekonomik ve politik yönden» paylaşmadan söz ediyor ve politikayı ekonomiden koparmıyor. «Üç Dünya Teorisi» bu açıdan leninizmin inkârıdır. Yine bu «teori» emperyalizm tarafından sömürülen ülkelerin siyasal bakımdan bağımsız olduklarını savunarak, Lenin'in «bağımlılık biçimi» dediği olgu'yu siyasal bağımsızlık olarak gösterip yüceltmesi bakımından da leninizmin karşısına dikiliyor. Kısacası bu tez (başka noktaları bir yana) işaret ettiğimiz her iki bakımdan da anti-marksist bir tezdir.

«Üç Dünya Teorisi» savunucularını bu iki noktada anti-leninist duruma düşüren şey, Lenin'in aktardığımız satırlarında çok açık ve anlaşılır bir dille ortaya koyduğu bir gerçeği (garip tir) anlamamakta ısrar etmeleridir. O gerçek; emperyalizm çağının özelliği olan yeni bağımlılık biçimidir; görünüşte bağımsız özünde bağımlı (siyasi ve ekonomik) olma durumudur. Emperyalizm çağının özelliği sömürgecilik değildir. Bu, serbest rekabetçi kapitalizmin özelliğidir. Lenin «Bu çağın özellikleri, başlıca ülkelerin sömürge sahibi ve sömürge olarak iki ana grup halinde toplanması değildir» derken bunu anlatıyordu. «Bağımlı ülkelerin başka biçimleri de vardır; görünüşte politik bağımsızlıklarına sahipmiş gibi olan, ama, gerçekte, mali ve diplomatik bir bağımlılığın ağı içine düşmüş ülkelerdir bunlar» derken de Lenin, emperyalizm çağının bu özelliğini belirtiyordu. Bugün «yeni sömürgecilik» diye dillerde dolaşan ve Lenin'in daha 1910'larda «bu çağın özelliği» olarak belirttiği olgudur, bu. Yani yeni sömürgecilik döneminin kendine özgü bağımlılık (ekonomik-siyasal) biçimleri vardır. Oysa «Üç Dünya Teorisi» Lenin'in emperyalizm çağının özelliği olarak ortaya koyduğu bağımlılık biçimini bağımsızlık olarak yüceltiyor. Ve bu yoldan, gerçekte hem ekonomik, hem de siyasal bakımdan emperyalizme bağımlı olan bu ülkeler devletlerini, halkların yanında dünya devriminin temel gücü sayarak, halkl ara hedef şaşırtıyor, düşmanı dost, dostu düşman hale getiriyor ve dünya devrimini ister istemez çıkmaza sürükleme durumuna düşüyor. Yani bunlar, yalnızca gerçekten bağımsız devletlerle, emperyalist devletlerin işbirlikçisi bağımlı, açık ya da örtülü faşist devletleri aynı kefeye koymakla kalmıyorlar.

Emperyalist devletler arasında çelişkiler, emperyalist tekeller arasındaki çelişkiler, işbirlikçi burjuvazilerin kendi iç çelişkileri, işbirlikçi burjuvazi ve emperyalistler arasındaki çelişkiler... Bunlar gerçek şeylerdir. Ve bunlardan yararlanmayı bilmek proleter devrimcisinin görevidir. Ama bu ikincil çelişkileri abartmak ve çağımızın temel çelişkisini gözlerden gizlemek dünya devrimine hizmet değildir.

Bir işbirlikçi burjuvazi ve onun devletiyle bir emperyalist burjuvazi ve onun devleti arasında zaman zaman bazı konularda sürtüşme biçiminde somutlaşan çelişkileri mutlaklaştırıp, bunları, emperyalizm tarafından sömürülen ülkelerin siyasal bağımsızlıklarına gerekçe yapmak marksizm-leninizmin emperyalizm anlayışına ters düşer. Ve bu görünüşte bağımsızlığı «koruyup pekiştirmeyi» proletaryaya bir görev olarak yükleme, proletaryadan, Lenin'in emperyalizm çağının özelliği olarak belirttiği bağımlılık biçimini yani yeni sömürgecilik d enilen şeyi «korumasını ve pekiştirmesini» istemekten başka bir şey değildir. Bunun devrimcilikle ne ilgisi var?

«ÜÇÜNCÜ DÜNYA ÜLKELERİ» VE «İLERİCİLİK—GERİCİLİK»!

Bizim Pekinciler «Üçüncü Dünya» Ülkelerinin ilerici yada gerici diye sınıflandırılmalarına «bölünmelerine» karşı çıkıyorlar. Örneğin bunların sosyalist ve faşist devletler olarak sınıflandırılmalarını istemiyorlar. Ama bu tarihsel bir gerçek değil midir? Zorla bir cephede birleştirilmeye çalışan bu devletlerin bazıları sosyalist bazıları açık faşist yada parlementer görünüşlü faşist devletler değil midir? Yani bu yapay (sun'i) bir sınıflandırma mıdır? Elbette ki hayır! Bu, günümüz gerçeğinin ta kendisidir.

«Üçüncü Dünya» içinde her çeşitten devletin bir araya toplanması için ileri sürülen gerekçelerden biri bunların «başta iki süper devlet olmak üzere, emperyalizmin ve sosyal emperyalizmin sömürü, baskı ve tehdidi altında» bulunmalarıdır. Bu yuvarlak lafı kurcaladık ve sosyalist bir ülkenin devleti ile sömürülen bir ülkenin devleti arasında ne denli «ortak özellik» yada «zemin» olduğunu yukarıda gördük. Bizim pekinciler, bu ülkelerin sosyalist devletler ve faşist devletler diye sınıflandırılmalarına karşı çıkarlarken şöyle diyorlardı: ..«Bu ülkelerin başında şu yada bu tür iktidarların bulunması bu zemini ortadan kaldırmaz. Nasıl ki Marksistler, işçileri taşıdıkları fikirlere göre ayırmaz ve bütün sınıfı birleştirmek için mücadele ederlerse, Üçüncü Dünya ülkelerine karşı da aynı tavrı alırlar..» İşte size «marksist» bir kıyaslama! Şurası bir gerçek ki, bu ülkelerin emekçi halklarının ve proletaryalarının kader birliği ve dayanışması açısından, başta «şu yada bu tür iktidarların» bulunması bir şeyi değiştirmez. Bu marksizmin abc'sidir. Çok şükür bu bakımdan bilimsel sosyalizmin katkıya gereksinimi yok! Ama «Üç Dünya teorisi»de zaten bu basit gerçeğin bir formülasyonu değil. Bu «teori» dünya devriminin temel gücü olarak sözü edilen ülkelerin yanlızca halklarını değil bu halkların sömürü mekanizması olan devletleri de kapsamına almaya kalkışıyor. Yani şu işbirlikçi burjuvazilerin ve toprak ağalarının devletlerini! «Üç dünya teorisi»nin yeniliği ve «katkısal değeri», işin içine devletleri de sokmasındadır! Yoksa o'nun ne bir kuramsal (teorik) yanı kalır ne de «katkısal bir değeri». Çünki işin öbür yanı (halkların ve proleteryanın birlik ve dayanışması marksistler tarafından geçen yüzyılın ortalarından beri savunulan şeylerdir...

O halde konuya devletler açısından baktığımızda onları «ilerici-gerici» diye ayırmak mı anti-marksist bir tutumdur, yoksa bunların bölünmez bir bütün olduklarını iddia etmek mi?

Nasıl ki marksistler işçileri «taşıdıkları fikirlere göre» ayırmıyor «bütün sınıfı birleştirmek için mücadele» ediyorlarsa «Üçüncü Dünyaya» tıkıştırılan devletleride «taşıdıkları fikirlere göre» ayırmazlar! İşte sosyalizmin bilimine katkı bu! Buna yalnızca yanılgı denemez. Bu bir safsatadır, gülünçlüktür.

Yapılan kıyaslamanın bir yanında işçi sınıfı var; ve marksistler gerçekten de bu sınıfı devrimci mücadele için bilinçlendirmek, birleştirmek, örgütlemek zorundadırlar. Ama diğer yanında yalnızca «taşıdıkları fikirlere göre» değil temsil ettikleri sınıflara göre ele almamız gereken devletler var. Bu devletler bir birinden farklı, ayrı ayrı sınıfları temsil ediyorlar. Bunların bazıları sosyalist, birçoğu da faşist. Bazılarında emekçiler iktidarda, bir çoğunda işbirlikçi burjuvazi ve toprak ağaları iktidarda. Sosyalist devletlerin «taşıdıkları fikir» proletaryanın kendi bilinci, kendi ideolojisi. Faşist devletlerin «taşıdığı fikir» emperyalizmin işbirlikçisi burjuvazilerin kendi bilinçi, kendi ideolojisi. Ortada cahillikten, bilinçsizlikten ileri gelen «geçici ve birleştirilebilir» başka başka «fikirler taşıma» durumu yok. Her iki nitelikde devlet, ayrı ve ölesiye hasım sınıfların bilincinin eseri. «Taşıdıkları fikirlere göre» bunları ayırmıyalımmış! Düpedüz hokkabazlık, bu.

«Taşıdıkları fikirler» başka başka olan bu sosyalist ve faşist devletleri, proletaryayla burjuvazileri nasıl birleştirir, bunlar dünya devriminin temel gücü yapar ve sonra da devrimi gerçekleştirirsin? Doğrusu şaşmamak elde değil. Oysa «nasıl ki marksistler işçileri taşıdıkları fikirlere göre ayırmaz»larsa; devletleri «taşıdıkları fikirlere göre» ayırırlar; ayırmak zorundadırlar. Hikaye budur. «Üç Dünya Teorisi»nin «sınıf tahlili» de bu kadar ciddidir.

Hadi bu «sınıf tahlilini» bizim pekincilerin yapmasına şaşmayalım. Teorik düzeyleri bu kadarlık. Ya Pekin'in kendisi bu konuda ne diyor acaba? Ç.K.P. Merkez Komitesinin bu konuya ilişkin görüşünü çok açık bir biçimde yansıtan şu satırları aktaralım. Bir sürü yuvarlak laftan sonra şöyle deniyor:

«(...) Kuşkusuz Üçüncü Dünya Ülkelerinin içindeki çeşitli siyasal güçler arasında da mücadeleler olmaktadır. Bazı insanlar milli Demokratik devrimin kararlılıkla sürdürülmesinden yana olan devrimcilerdir. Diğer bazıları ilericiler ve çeşitli türden orta yolculardır. Bir kaçı ise gericidir. Hatta emperyalizmin ve sosyal emperyalizmin ajanı olanlar bile vardır. Sınıflar olduğu sürece, bir proleterya, bir köylülük ve bir küçük burjuvazi, farklılaşmış bir burjuvazi, toprak ağaları ve diğer sömürücü sınıflar olduğu sürece bu gibi olgular kaçınılmazdır. Ne varki, bu karmaşık durum, Üçüncü Dünya Ülkelerinin emperyalizme ve hegemonyacılığa karşı mücadele nin temel gücü olduğu temel gerçeğini etkilemez...» (Aydınlık s.82 s.21)

Hey gidi koca ÇKP ne hallere düşmüşsün! Sorun, sınıflar açısından değil de bazı insanlar yada birkaç insan açısından konuyor. Bazı insanlar devrimci yada ilerici. Birkaç insan gerici, hatta bir iki ahlaksız da ajan çıkıyor. Ve sınıflar olduğu sürece böyle olması kaçınılmazmış. Yani neredeyse, böyle olmasaydı, yani sınıfların için-

TESTAV

den bir kaç gerici ile bir iki ajan çıkmasaydı, mesele kalmıyacaktı denmek isteniyor.

Gel de şaşma şu işe! bu nasıl bir marksist tahlildir. Devrimcilik iericilik yada gericilik bazı yada birkaç insanın özelliği değil sınıfların karekteridir. Marksizm bunu öğretir. Devletlerin başka başka «fikirler taşıması» bazılarının sosyalist bazılarının faşist devletler olması haspelkader bu devletleri yöneten birkaç insanın devrimci yada gerici, sosyalist yada faşist olmasından mıdır? Yani devletler devrimci yada gerici sınıfların devleti değil de iyi niyetli yada kötü niyetli bir kaç insanın devleti midir? Yani, Şili, Zaire, İran, ... Pinochet, Mobutu, Şah ve yönetici durumundaki birkaç insan faşist oldukları için mi faşist devletlerdir? Kim İl Sung ve bir kaç arkadaşı devrimci olduğu için mi Kuzey Kore Sosyalist bir devlettir?

Gülermisin, Ağlarmısın? Elbette sorunu sınıflar açısından değil de birkaç insan açısından koyarsan ve devletleri sınıfların değil de birkaç insanın devleti imiş gibi gösterirsen, bunların ayrı «fikirler taşımasının» hiç bir şeyi değiştirmeyyeceği garabetini de ileri sürersin. Bir «katkı» uğruna ne durumlara düşülüyor.

Ama Marksizme ilk adımını atan kimse bilir ki, devrimcilik yada gericilik sınıf çıkarlarının bir ifadesidir, ve devletler sınıfların devletidir.

İşte, ÇKP merkez komitesinin «Üç Dünya teorisi»ni dayandırdığı «sınıf tahlili» de böyle!

MSP'nin Kapatılmaya Kalkışılması Yanlıştır!

TEP Genel Başkanı Mihri Belli, Cumhuriyet Baş Savcılığı'nın MSP ile ilgili girişimi konusunda aşağıdaki demeci vermiştir:

«Bugün birinci sorun, kontr-gerilla ve öteki faşist odakların dağıtılmasıdır. Bu yapılmadıkça, faşist saldırıların, siyasal cinayetlerin, katliamların hesabı sorulmadıkça bu ülkede en ilkel anlamıyla bile burjuva demokrasisinin varlığından söz edilemez. Can güvenliğinin, eğitim özgürlüğünün sağlanmasının birinci şartı budur. Halkımız bunu biliyor ve Ecevit hükümetinden kararlı icraat bekliyor bu yolda.

Tam şu anda, hükümet sorumluluğunu taşımayan bir bürokratik merciin, Cumhuriyet Başsavcılığı'nın MSP ile ilgili girişimi dikkatlerin bu birinci sorunumuzdan başka yöne çekilmesi sonucunu verecektr. Bu adli merciin niyeti ne olursa olsun, bu girişim, son tahlilde, hedef şaşırtmadır.

Bugün asıl gericiliğin Türkiye'deki temsilcileri temsilcileri Demirel'ler, Türkeş'lerdir. Bu alanda Erbakan'lara ikincil bir rol düşüyor. Unutmayalım ki 12 Mart dönemi sorumluları da lâiklik konusunda, Atatürkçülük konusunda mangalda kül bırakmıyorlardı. Ama bu, onların açık faşizmi uygulamalarına, toplumu en karanlık bir gericiliğin içine sürüklemelerine engel olmadı.

Bugün, gizli, açık faşizm odaklarının dağıtılması gibi önde gelen bir yurtseverlik görevinin savsaklanmasına yarayacak olan her girişimin demokrasi davasına ters düştüğü açıktır.»

20 Ocak 1978

BAĞIMSIZ TÜRKİYE

OKU!
OKUT!
ABONE OL!
ABONE BUL!
DAĞITIMINDA GÖREV AL!

Zafere Giden Yol

Papağanlıktan Geçmez!

Bir süre önce sizlerin savunduğunuz; ayakları Türkiye toprağına basan, dışarıdan hazır devrim reçeteleri beklemeyen hiçbir parti ya da lideri yanılmaz sanıp onu eleştirinin üzerinde tutmayan, bilimsel sosyalizmin emrettiği yaratıcılık ruhu içinde Türkiye'deki güçler dengesini doğru hesaplayıp doğru bir eylem rotası çizme anlayışıyla: devrimin sorunlarını grupçuluğun dışında tutan kendi gücüne güven ilkesiyle hareket etmekte olan proleter devrimci siyasi çizginize sempati duyuyordum. Ancak o sıralar gençlik içindeki arkadaşlık çevrelerinin duygusal etkinliği nedeniyle, gençlik içindeyken ister istemez yeni siyasi şekillenmelerden etkilenmeme neden oluyordu.

Fakat halkın içinde olduğum sıralar anın somut durumları sizin siyasetinizin propagandasını zorunlu olarak yapmama neden oulyordu. Bunun ötesinde kemkümler işçileri köylüleri pek ilgilendirmiyordu.

İçinde bulunduğum çevre ve ayrıca 50 yıllık proleter devrimci geçmişten bihaber oluşum, marksist eserleri henüz kabaca yorumlamağa başladığım bir devrede bazı etkilenmeler sonucu kendimi hızlıca *«Halkın Kurtuluşu»* çevresinde bulmama yol açtı.

Ancak aklım «Emekçi» dergisinin savunduğu görüşlere bir hayli yatkındı. Bu güne kadar H. Kurtuluşu'nun bağnaz bir şekilde savunuculuğunu yapmışsam geçmişimizin üzerimizde bıraktığı en az hatayı bunlar yapar düşüncesiyle kendi kendime bu çevreye duyduğum sonsuz güven yüzündendir. Ancak bu güven zamanla beynimin içinde hemen dışa vurmayan sarsıntılar geçiriyordu.

Ülkemiz, ABD emperyalizminin boyunduruğu altındadır (askeri, ekonomik, siyasi, vb.) denildiği halde Sovyetlerle devletten devlete olan ekonomik işbirliği gözlerde büyütülüyor, ülkemiz devrimi açısından Sovyetlerle ABD aynı kefeye konuyordu. Giderek ABD unutuldu, Sovyetlere veryansın eden yazılar ağırlık kazanmağa başladı. Ülkemizde «Sosyal faşizm» diye bir şey olmadığı halde ve bu arkadaşlarla, bununla ilgili olarak, yeryer tartıştığım halde, sonunda ben de şartlandım. Başlangıçta faşizme karşı mücadelede «ilerlemeci» takımı olan «Moskovacılarla» hem ittifak hem mücadele (!) yapılabilir anlayışı egemen olduğu halde, sonradan bunlar halk düşmanı «Sosyal faşist» ilan edildi. Gönülsüz olarak ben de buna katıldım. Onlar boş duracak değillerdi ya! kendi şabloncu siyasetleri icabı onlar da bize «Maocu Bozkurtlar» damgasını vurdular. Sonun da şubat 1976 Ankara mitinginde olduğu gibi istenmiyen olaylar (devrimimiz açısından) yaşandı. Böyle mitinglere sosyal faşistlerin sosyalizm perdesini düşürmek amacıyla katılınıyordu. Onlar yüz lerine sosyalizm maskesi takmışlardır, maskelerini düşürmemiz gerekir anlayışıyla hareket ediliyordu. Fakat halkımız meseleye böyle bakmadığı için, olanlar devrimcilerin halktan tecritine yolaçıyordu. Onların maskelerini bu şekilde düşüreceğim iddiasının sonucu olarak Türkiye devrimi yara alıyordu. Yine bu anlayışla 1 Mayıs olayı meydana geldi. Uluslararası komünist hareketin ve buna bağlı olarak ülkemizde devrimci hareketin bölünmüşlüğünden yararlanan CIA - ve MİT ve kontr-gerilla, ABD emperyalizminin ülkemizdeki bu sinsi fareleri, bu katliamı hem tertiplediler hem kendilerini bir ölçüde gizlemeyi başarabildiler...

Bunların iddiasına göre olay öncesinde bağnaz Moskovacılar, Maocular saldıracak propagandasını yapıyorlar. Keskin laf etmede kendisiyle yarışılamıyan «Halkın Sesi» çevresi bunun karşısında geri adım atıyor. «Halkın Kurtuluşu», «H. Birliği», «H. Yolu» çevreleri ise sosyal faşistlerin saldıracağı propagandasını yayıyorlar. Kısacası saldırı olursa «sosyal faşistlerden» geleceği sabit fikri yaratılıyor. Faşist diktatörlüğün kendisinin herhangi bir saldırı yapacağı akla bi-

TÜSTAV

le getirilmiyor.. 'Bağımsız Türkiye' çevresinin olay günü ve olaydan önce uyarıları hiç dikkate alınmıyor. Olan yine Türkiye devrimine oluyor. 34 kişinin ölümü ile sonuçlanıyor olay.

Bir müddet sonra üç gazetede değerlendirme yazıları yayınlanıyor. «Faşist diktatörlükten gelecek saldırıları önceden göremedik» diye.. Peki neden göremiyorsunuz? Devrimde milyonlarca emekçiye önderlik yapmanın öyle sıradan bir mesele mi olduğunu sanıyordunuz?

Yine 5 Haziran seçimleri zamanında izlenen tavır doğrudan doğruya içi boş olan ama görünürde Türkiye şartlarını abartan bir durumdur. «Halkın Kurtuluşu» 3 ilde aday gösteriyor, ama Halk pek aldırış etmiyor, o kendi bildiğini okuyor «Faşizm mi? Siyasi demokrasi doğrultusunda bir adım mı?» ikilemi arasında bir tercih yapıyor. Diğer illerdeki halkımıza ise gösterilen somut bir hedef yok. Fakat sonuç olarak diğer illerdeki halkı oy vermemeye çağırıyoruz. Ama halkımız hala parlamentoya bel bağlıyor. H.K.'nun getirdiği öneri ise Kurtuluşun yalnız devrimle olacağı idi. Lakin halkımız henüz o anda devrimi mevrimi kavrayacak durumda değildi. Devrimci odur ki halkın nabzını elinde tutar, anlıyacağı benimseyeceği sloganlar ileri sürer. Elbetteki Halkın Kurtuluşu devrimle olacaktır. Ama bunu söylemek 5 Haziran seçimlerinde ona ne yapacağını söylemek değildir.

«Emekçi» ve «Bağımsız Türkiye» dergisi 4-5 ay öncesine kadar elime sürekli geçmediği için dolayısıyla proleter devrimci sesten anın doğru tesbitlerini izleyemediğimden tam doğru tavrı gösteremiyordum. Ağustos ayında Cumhuriyet Gazetesi'nden Eylül aylarında «Nato Kararlılık 77 Tatbikatı»nın yapılacağını okudum. Derhal Ege bölgesinde geniş bir kampanyanın açılmasını, bildiri, afişleme, yürüyüş, toplantı, vb. ile protesto edilmesini H.K.'ndan bazı arkadaşlara söyledim. Bazı arkadaşlar önerimi hararetle desteklediler. Ancak bir müddet sonra, H.K.'ndan ilginç bir haber geldi. Bunda, «Bu gün esas olarak işkenceler, siyasi cinayetler, hayat pahalılığı yanı esas olarak faşist diktatörlük teşhir edilmelidir. Zaten NATO manevraları her yıl oluyor v.s deniyordu. Aradan zaman geçti proleter devrimci bazı guruplar NATO manevralarını protesto mukabilinde bazı girişimlerde bulundular. Bu sefer H.K.'nun 77 sayısında çıkan yazı ilginç olduğu kadarda hayret verici idi. «NATO Kararlılık 77 Tatbikatı»na karşı yurtsever devrimci saflarda görülen sessizlik dikkat çekicidir, bu sessizlik iyi bir şey değildir.» anlamında bir yazı idi bu. Kendi çevresi önceden uyardığı halde, bu uyarıyı umursamıyanların sonradan yukardaki gibi bir yazı yayınlamaları, ister istemez bilinçli okuyucunun kafasındaki güven şatosunu yıkacaktır. Siyasi önderliğe güven yittiği zaman, pratik önderlik de ona sıkıca bağlı olduğundan kişi elbette ki savunduğu siyasi gazeteye katıldığı günden beri zikzaklı gelişen ama sonunda genel hatlarıyla 1970'lerde PDA'cıların savunduğu siyasi tezlerde konaklayan böyle bir siyasete kuşkuyla bakmaya başlayacaktır.

İnsanın ve hele Türkiye devriminde sıradan bir kişi gibi mücadeleye katılmak ve her devrimciye ayrılan nöbet yerinde yerini alması, Türkiye'deki ve dünyadaki siyasi gelişmeler üzerinde dikkatle düşünmeyi, ve hele 1970'lerin MDD hareketini 12 Mart'tan sonra bir tecrit zinciri içinde habsedilmesinin nedenleri üzerinde kafa yormayı ve böylece tarihi kararın ıvermeyi gerektirir. Bu, kolay birşey olmamakla birlikte olanaksız da değildir. Ben bu kararımı tek başıma verdim; hiç bir arkadaş çevresinin etkisi altında kalmadan; en doğrusu da budur sanıyorum.

«H.K.» çevresinde iken uluslararası komünist harekete ve Türkiye devrimci hareketine karşı işlediğim hatalar nelerdi?

1) 50 yıllık tarihi mirasında bataklıktan başka hiç bir şey yoktur diye geçmişimizi lekeledim. Çok bilmişlik edasıyla Dr. Şefik Hüsnü'ye ve diğerlerine oportünist, revizyonist suçlamasına iştirak ettim. Kendimizi gökten zembille indi sanıp 50 yıllık mücadele sonucunda elde edilen birikim sayesinde devrimci düşünceyi kavramakta olduğumu hiç düşünmedim. Hatta 1970-1971 dönemindeki devrimci mücadeleye katılanların anarşistlik, maceracılık, troçkizm ile suçlanmasına katıldım. Geçmişte her şey yanlıştı. Bütün doğruları biz yeni başlatacaktık. Bu anlayışa girdim, ama değişen bir şeyler vardı... yeni sapmalardan etkileniyordu iddia edilen «doğrular».

2) 60 yıl sosyalizmi yaşamış olan Sosyalist Sovyetler Birliği'ni, ABD ile aynı kefeye koydum. SSCB'ye «Sosyal Emperyalist»liği yakıştırdım. Hatta onun ABD'den daha tehlikeli olduğu propagandasının yayılmasına katıldım Lenin'in «sosyal emperyalist» sözünü kimler için söylediğini dikkate almadım. Sovyetler Birliği'ndeki durumu açıklamak için «bu ülkede tekelci devlet kapitalizmi vardır» dedim. Tarihi sorumluluğumu hiç hesaba katmadan iki yıl kadar bir süre, halkımıza Amerikancı faşizm tarafından aşılanan Moskof düşmanlığının pekişmesine hizmet ettim. Çok yerde halkın bize şunu söylediğine şahidimdir. Ne ABD, ne Rusya sloganını haykırdığımda, «Bakın bunlar komünist değil, bunlar da Rusya'ya karşıymışlar» dediklerini. Biz böylece, zaten halkımızın geri bilincine sömürücü güçlerce yerleştirilmiş olan baruta sadece kibrit çakıyorduk. Bunun adı «halkımıza siyasetin genel hattının bu sloganda öznelleşmiş biçimin idevrimci biçimde kavratmak» idi. Baş çelişmeye uygun sloganları kitleye maletmek dururken sanki Rusya ülkemizi işgal etmiş gibi her eylemde her durumda «Ne Amerika ne Rusya - Bağımsız Demokratik Türkiye» sloganı kendiliğinden atılır duruma geldi. Halbuki ülkemiz bunlardan birinin, ABD'nin boyunduruğu altında idi. Ve bu sloganla ve üstü örtülen ABD boyunduruğu idi. Sonuç dikkatleri gerçek durumdan başka yöne çekmekti. Bu idi objektif olarak varılan nokta.

Tekelci devlet kapitalizmi konusunda Lenin şöyle diyordu: «Emperyalizmin en kısa tanımını yaparsak tekelci kapitalizmdir, can çekişen kapitalizmdir.» Oysa Sovyetler'de tekelci kapitalizm olgusu bulunamayınca ona ille de emperyalist diyebilmek için orada tekelci devlet kapitalizmi vardır deniyordu. Halbuki Lenin tekelci kapitalizmin büyüyerek tekelci devlet kapitalizmi haline gelmesinden bahseder (Devlet ve Devrim, s. 39). Yani tekelci devlet kapitalizminin ortaya çıkması için o diyalektik gelişme sürecini yaşamak zorundadır ülke. Fakat Sovyetler Birliği için aynı şey söylenebilir mi? Hayır, söylenemez. ünkü kırk yıl sosyalizm var o ülkede. Her nasılsa bu diyalektik süreç yaşanmadan Sovyetler Birliği sosyal-emperyalist bir ülke haline geliyor! Sovyetler Birliği'nde tekelci devlet kapitalizmi oluyor. Emperyalizm bir üretim biçiminin gelişmesinin sonucudur. Kapitalist yoldan gelişme sürecini yaşamış olan ülkelere özgüdür. Peki buna göre sosyal-emperyalizm de bir üretim biçiminin gelişmesi sonucu ortaya çıkmayacakmıdır? Eğer sosyalist üretim biçiminin belli bir döneminden sonra böyle bir şey ortaya çıkar denirse beyinlere sosyalizm zaferine inançsızlık tohumları ekilmiş olmaz mı? Böyle bir inançsızlık da herşeyden önce emperyalizmin işine yarar. Zaten bu gidiş değişmezse bir müddet sonra Çin'e de sosyal-emperyalist sıfatını yakıştıracaktır bunlar.

Lenin emperyalizmi can çekişen kapitalizm olarak belirler. Yeni teorisyenler ise gelişen güçlenen emperyalizmden bahsediyorlar. Hiç değil bu anlamda Leninist emperyalizm teorisini reddettiklerini ortaya koymaktadırlar.

3) Olmadığı halde ülkemizde sosyal-faşizm varlığını savunmak durumuna düştüm. Gerçi en karşı çıktığım mesele buydu ama yeter ki insan kendini inandırmak istesin, o zaman inanıyor ve savunuyor.

4) Legal parti meselesinin reddi, legal olarak parti kuranları küsümseme, onlar hakkında burjuvaca dedikodulara girme, illegalizm hastalığı: zaten ülkemizde en fazla geçer akçe sayılan budur. Esas olarak icazetli legalistler ile icazetli illegalistler devrimci sanatı ustaca kullanamıyorlardır. Ben de proleter devrimcileri bir süre «icazetli legalistler» olarak suçlamanın ağır sorumluluğunu taşıyorum.

5) En son ve en önemlisi, proleter devrimci hareketin programını inceleyip onun üzerinde eleştiri yapacağıma —çünkü bu en zoruydu— proleter devrimci (gerçek anlamda) bir yol izleyen «Bağımsız Türkiye» çevresini zaman zaman açık ve net bir şey söylemiyorlar diye bir yığın subjektif hayallerin içine girip dedikodu yapmış olmamdı. Fakat o ağırbaşlı kendine güven ve sorumluluk duygusunun altında yatan gerçeği bu güne kadar keşfetmemenin ve ayrıca üç dört yıllık devrimci enerjimi boş bir şekilde, şekilsiz, programsız siyasetler içinde geçirmiş olmanın ağır sorumluluğunu taşıyorum Türkiye halkına karşı.

Halkın Kurtuluşu çevresindeki bütün arkadaşlara sesleniyorum:

a) Bugünlerde Üç Dünya Teorisi tartışılmaktadır. Üç Dünya Teorisi sosyal-emperyalizm teorisinin üzerine inşa edilmiştir. Üç Dünya Teorisi ne kadar saçma ise, sosyal-emperyalizm teorisi de o kadar saçmadır. Bugün Türkiye koşullarında devrimimizi başarıyla zafere ulaştıracak olacak Ho ŞHİ MİN tavrıdır. Bağımsız ve yaratıcı tutumdur. Bu tavrın altında, tavırsızlık diye bir şey

yoktur. Bilimsel sosyalizmin devrim-öncesi sömürülen ülke devrimcilerine yol gösteren tavır yatar. Bu tavırda Moskova'yı veya Pekin'i kendine merkez kabul etmek, onları yanılmaz sayıp marksist eleştirinin üstünde tutmak değil, ülkemiz devriminin emrettiği tavır vardır. Herhangi bir merkeze güvenik oranın ne dediğini akşam sabah dinlemek ve tekrarlamaktansa Türkiye devrimcisinin seslenmek zorunda olduğu kendi gücüne güvenden kaynaklanan sesini hep birlikte yükseltelim. «Bağımsız Türkiye» gazetesini ve «Emekçi» dergisini sizlere bilimsel kararınızı vermeye yardımcı olabilecek kaynaklar olarak görüyorum.

b) Üç yıl önce geçmiş tümden mahkum edildi .Oysa bugün gelinen nokta hala belirsiz bir noktadır. Bununla ilgili olarak 1971 öncesinde ve sonrasında «Emekçi» dergisi çevresi ne dedi bunu hepimiz okumalı, bilmeliyiz... Yine aynı çevrenin değişik olaylar karşısındaki tavrını dikkatle incelemeliyiz. «Emekçi» dergisi çevresini onların savunduğu program temelinde —varsa— yoldaşça eleştirilerimizi yapmalı, yoksa programı kabul ettiğimizi açıkça söylemeliyiz.

c) «H. Kurtuluşu» bugün «ABD'nin boyunduruğu altındayız», «sosyal-emperyalizmin yayılma alanıyız» diyor. ABD ile ülkemiz arasındaki bağları hepimiz biliriz. Bağımsızlık ve demokrasi mücadelemizin can düşmanı olan ABD ve yerli işbirlikçilerine karşı güçlerimizi birleştirelim...

Şuna dikkat çekmek isterim! farzediniz ki Sovyetlerde devrim olmamıştır ve Sovyetler bugün gerçekten emperyalist bir ülkedir, ve Türkiye'ye devletten devlete ilişkiler içindedir. Ama gene de Amerikan emperyalizminin ekonomik, siyasi, askeri denetimi altındayız. Kısacası ABD boyunduruğu altındayız. Sovyetlerin yayılmasını gerçek anlamda önleyebilmek her şeyden önce boynumuza takılan boyunduruğu kırmayı gerektirmez mi?

İşte meselenin bir de bu yanını düşünmekte fayda vardır sanırım.

d) H. Kurtuluşu'nun faşizm konusunda getirdiği tez yanlıştır (bir zamanlar bu tezin kesinlikle doğru olduğunu sanıyordum). Bu konu ile ilgili olarak Ülke dergisindeki M. Erdost'un yazısını okumalarında fayda görüyorum.

e) H. Kurtuluşu'nda getirilen devrimin yolu ülkemiz gerçeklerine uymaz. UDHD yazılırken ülkemizin özellikleri hiç hesaba katılmamıştır. Mao-Zedung Çin'de devrimin karakterini çizerken Çin'in beş özel şartından bahseder. O özel şartlar üzerinedirki feodalizmle köylülük arasında çelişme esas güncelliğin ikorurken kurtarılmış kızıl bölgeler ilan edebilmiştir. Oysa Türkiye'de yerli gericilik baş çelişki olduğu müddetçe bu mümkün değildir. Yerli gericilikle mücadelenin ağır bastığı süreç boyunca konacak mücadelenin ne olacağını «H.K.» açıkça belirtmiyor. «H.K.» bunu aydınlığa kavuşturmak zorundadır. Halk savaşını reddetmiyorum; ancak, Türkiye'yi bambaşka koşullar içinde bulunan devrim öncesi Çin'in kılıfları içine sokmaya kalkışmak yanlıştır.

f) H. Kurtuluşu'ndan bazı arkadaşlar kendileri için üç yıldan beri hatalar ve sevaplar muhasebesini nasıl yapıyorlarsa yine ayni anlayışla 50 yıllık proleter devrimci geçmişimizi 71 hareketi öncesi ve sonrası bazı çevrelerin gelişmelerini de incelemeli, bu günün şartlarında en doğru çizgiyi seçmekte vakit geçirmemelidirler.

«Bağımsız Türkiye» ve «Emekçi» çevresinin yukarıdaki özeleştirimi dikkate alacaklarını sanıyorum. Ayrıca «Bağımsız Türkiye» çevresinin bugüne kadar geçirdiğim aşamaları dikkate alarak —istikrarlı bir şekilde siyasi gelişmeme— katkılarının ve yardımlarının olacağına güveniyorum. Bağımsız Türkiye ve Emekçi dergisinin saflarına bugüne kadar gelmek isteyip de gelemeyişimin altında yatan gerçeğin Marksist kitapları okurken ve diğer «!siyasi şekillenmelerden» etkilenirken Türkiye'de yaşadığımı, Türkiye topraklarının kendi özellikleri olduğunu bütünüyle kavrayamamdır.

Son olarak: Bütün diğer siyasi grupların içinde yer alan arkadaşlar *subjektif ön yargılardan uzak kalarak* oturup Türkiye solunun bugünkü acınası durumunu düşünmelidirler. Türkiye'de bu kadar (gurup) varsa (30) kadar «Devrimci teorinin yüksek olduğundan değil aksine çok düşük olduğundandır» (Bknz., Bir Partimi, Beş Partimi?, M. Belli). Türkiye devriminin yolu, bu devrimin özgül nitelikleri önceden tastamam saptanamaz. Bunu bilimsel sosyalizmin ışığında pratiğin içersinde doğru sentezler yaparak görebileceğiz.

Türkiye devriminin özgül niteliklerini yaratıcı bir şekilde bulmaya tek aday siyasi çevre «Bağımsız Türkiye» ve «Emekçi» çevresidir. Türkiye

Devrimcilerinin şu veya bu siyasi (fraksiyon) içinde vakit geçirmelerinin acısını —iş işten geçtikten sonra— tadarak bir arada olacağımıza şimdiden bir arada olmanın şartlarını yaratalım! «Emekçi» dergisinin çıktığı günden bu yana kullandığı dil üslup, devrimimizin çıkarlarını (gurup) çıkarı olarak görmemek anlayışının devrime karşı duyulan sonsuz sorumluluk duygusundan kaynaklandığını bir an bile akıldan çıkarmamalıyız.

Türkiye halkının yeminli düşmanları emperyalizm —özellikle ABD emperyalizmi—dir. Ve onların ülkemizdeki uşakları olan işbirlikçi burjuvazi ve feodal mütegallibedir. Bu yeminli düşmanların hesabını görmek için; «Bağımsız Türkiye» çevresinin ortaya atıp geliştirdiği sosyalizm yolunda bağımsızlık ve demokrasi mücadelesinde gücümüzün yettiği kadar saf tutalım. ABD emperyalizminin halkımızın boynuna geçirdiği boyunduruğu kırmak için ayağa kalkalım!

KAHROLSUN FAŞİZM!

YAŞASIN TAM BAĞIMSIZ GERÇEKTEN DEMOKRATİK TÜRKİYE!

TEK PARTİ ETRAFINDA BİRLEŞMEK İÇİN İLERİ!

T E P BÜYÜK KONGRESİ

Türkiye Emekçi Partisi 1. Büyük Kongresi, 12 Şubat 1978 Pazar günü İstanbul, Şehzadebaşı, Yeni Sinema arkası düğün salonunda yapılacaktır. Kongre saat 10.00'da başlıyacaktır.

G Ü N D E M :

1. Açılış, Divan Seçimi, Komisyon Seçimleri.
2. Genel Yönetim Kurulu Raporu'nun okunması.
3. Rapor üzerinde görüşme.
4. Mali Rapor üzerinde görüşme.
5. Bütçe Tasarısı'nın görüşülmesi.
6. Karar Tasarıları'nın görüşülmesi ve kabulü.
7. Genel Yönetim Kurulu ve Merkez Disiplin Kurulu seçimi.
8. Kapanış.

Oportünlzmin Böylesi

«Dimitrof derki: Gerici sendikalarda çalış - mak devrimci görevdir. Bu nedenle Türk-İş'den ayrılıp DİSK'e geçmek bu görevden kaçmaktır, gericiliktir. Türk-İş'de kalalım.»

Evet kısaca bu şekilde özetlenebilen görüşler Pekin şabloncularının ağzından Adana'da Türk - İş'e bağlı sarı bir sendikadan ayrılıp DİSK'deki bir sendikaya geçme mücadelesi veren devrimci işçilere söyleniyor. Şimdiye kadar işçilerin Türk - İş'den ayrılıp DİSK'e geçmesini önlemek amacıyla —gericilerin yaptıklarının dışında— çok şeyler yapıldı, çok şeyler söylendi hatta DİSK yöneticilerinin «sosyal-faşist» oldukları bile. Ancak böylesine, bu şekilde, Dimitrof'un sözlerinin kılıf yapılarak söylenenine ilk defa rastlıyoruz.

Halbuki Dimitrof'un bu sözleri, —başka seçenek yoksa— faşist sendikalardaki işçileri faşist demogojiden kurtarmak, mümkünse onları faşist sendikanın etki alanı dışına çıkarmak, faşist yöneticileri etkisiz hale getirmek mücadelesi için parti militanlarına söylenmiştir. Yoksa önünde, işçileri gerici sendikanın etki alanı dışına çıkarıp, ilerici bir sendikaya katmak olanağı dururken halâ sarı sendikada kalacağım diye tepinmek için söylenmemiştir. Bu sözde devrimcilerin yaptıkları gerici sendikalara hizmetten başka bir şey değildir. Bu tutum, lafta devrimcilik özünde gericilerle uzlaşmacılıktır. Yani oportünizmdir.

Oportünizmi tanımladığımızda gerçek biraz daha açıklık kazanacaktır. Oportünizm, *devrimci sözleri kılıf yaparak* kişisel, zümresel, sınıfsal çıkarlarını, devrim çıkarlarından ön plana almaktır. İşverene, sarı sendika yöneticilerine şirin görünerek iş garantisini sağlamak ama bunu devrimci laflarla süslemek çabasında olan bu oportünistlerin gerçek niyeti gerici bir sendikayı devrimci yapmak değildir. Kişisel çıkarlarını korumaktır.

Bir yanda iki bin dolayında işçiyi sarı sendikacılardan, onların etki alanından kurtarıp, nispeten dürüst, ilerici bir sendikaya geçirmek, dolayısıyla sarı sendikacılığın gücünü zayıflatmak gibi devrimci bir görev var; öte yanda kişisel, grupsal çıkarlarını ön planda tutarak devrimci lafazanlıkla gericilere hizmet etmek var. İşte oportünizm ile devrimcilik arasındaki fark... Seçmek bilinçli işçilerindir.

N O T : Sendikaya kayıtlar şimdilik gizli yürütüldüğünden dolayı sendikaların ve işyerinin adı zikredilmemiştir.

Ecevit İktidarı ve Emperyalist Baskılar

Her şeyi ile bellidir ki egemen çevreler, düştükleri ekonomik ve siyasal bunalımı, 2. MC partileriyle çözmekten umudu kesmişler, kendisinden daha sağda unsurlarla oluşturulmuş bir CHP iktidarı önünde yeşil ışık yakmışlardır. Şimdi egemen güçler bu iktidarın emperyalizme ödünler vererek ekonomik darboğazı kendi sınıf çıkarlarına uygun biçimde aşmak için icraat bekliyor. Şimdiden işbirlikçi sermayenin sözcüleri istemler paketini Ecevit Hükûmetine sunmuşlardır. Türk Sanayici ve İşadamları Derneği (TÜSİAD) tarafından yayınlanan «1978 Yılına Girerken Türk Ekonomisi» adlı raporda işbirlikçi sermayenin sözcüleri Ecevit'in önüne faturalarını dayamışlardır. İş adamları ille önlem olarak devalüasyon istiyorlar. Bu, bir iki ay içinde yapılacak olan ikincidevalüasyondur. Ve anlaşıldığına göre birincisinden sonuçları bakımından halkımıza daha da ağır yükler yüklüyeceklerdir.

TÜSİAD'ın devalüasyon isteminin Uluslararası Para Fonu (IMF)'ninkine tıpa tıp uyması rastlantı değil. Besbelli ki emperyalist tekellerin ve özellikle Amerikan bankalarının denetim ve yönetiminde olan bu kuruluş ile Türkiye işbirlikçi sermayesi, çıkar ve kader birliğinden doğma bir görüşbirliği durumundadır.

Ecevit kendisine sunulan faturanın bedelini ödiyecek mi? Herşey bu hükümetin emperyalist tekellere ve onların yerli işbirlikçilerine karşı yüzünün yumuşak olduğunu gösteriyor. Kabinenin bileşimi, hükümetin yavru AP ve CHP merkezcilerinden oluşması ve CGP ile DP'nin de gelip buna tuz biber ekmesi, yumuşak yüzlülük için yeterlidir.

Ecevit Hükümetinin ABD ve AET baskıları karşısında da gerekli direnişi gösteremiyeceği anlaşılıyor. Bu hükümet ABD dostluğunu, NATO'ya bağlılığı, AET üyeliğine adaylığı, dış politikasının vazgeçilmez unsurları sayıyor. Son günlerde, daha henüz hükümet kurulalı birkaç gün geçmişken, Ankara'yı hem NATO Genel Sekreteri, hem ABD Dış İşleri Bakanı ziyaret etti. Bu ziyaretlerin ana nedeni, genel olarak Türk - Yunan ilişkileri ve özel olarak Kıbrıs sorunudur. Vance'ın batı ülkeleri basınının defalarca vurguladığı bir gerçeği, bu kez Ankara'da tekrarladığı açık, Türkiye'den Kıbrıs'ta Yunanistan yararına önemli toprak ödünü isteniyor. Ancak bu verildikten sonra Amerikan silah ambargosunun kaldırılabileceği ve Batı'nın şu anda Türkiye'ye uyguladığı ekonomik ablukaların da sona erdirilebileceği söyleniyor. Ankara Hükümeti sözcüleri, tehdit niteliğindeki bu öneriler karşısında kem küm ediyorlar. Hernekadar Çağlayangil'in imzaladığı ABD ile anlaşmanın yeni hükümetçe aynen kabul edilmediği, bazı değişiklikler önerildiği yolunda haberler dolaşmakta ise de Demirel'in bile «düşmanca hareket» diye nitelendirdiği ambargo biçiminde beliren Amerikan baskısına karşı kamuoyunu harekete geçirme yolunda herhangi bir davranış yok.

İflas halinde bir ekonomi, faşist darbeye zemin hazırlamak amacıyla yoğunlaştırılan cinayet ve saldırılar dalgası, emperyalizmin —başta ABD emperyalizminin— hem iktisadi, hem askeri konularda tehdit ve baskıları, işbirlikçi sermayenin şimdiden kendi sınıf çıkarı açısından çözümler dikte etmeye çalışması ve öte yandan «Karaoğlan»'dan bir şeyler bekliyen Türkiye emekçi halkı besbelli ki başta hayal kırıklığına uğrayacak olan sermaye çevreleri olmayacaktır. Ama şu da unutulmamalıdır. Sol gazeteler dahil basında pek sözü edilmiyen bir gerçek var: MC'nin iktidardan düşüşü, e nçok Türkiye ilerici kamuoyunun direnişi sonucu olmuştur. Bu kamuoyu her zamankinden daha büyük bir uyanıklılıkla gelişmeleri izliyor. Türkiye'de bundan sonraki siyasal gelişmeler üzerinde belirleyici etkisi olacağı kesindir.